

Zasvojenosti mladih

Projektna skupina za mlade in droge, ki jo sestavljajo udeleženci Tempusovega programa Študij duševnega zdravja v skupnosti, je 8. decembra lani na Visoki šoli za socialno delo pripravila srečanje o zasvojenosti mladih, namenjeno vsem, ki poskušajo pomagati ljudem s tovrstnimi težavami. Zavedamo se, da se med seboj ne poznamo dovolj, da ne vemo drug za drugega, kaj dela. Zaželeli smo si priložnosti, da bi si prisluhnili, zaznali probleme, si izmenjali izkušnje ter na ta način tudi izboljšati svoje delo in lažje videli pot za nadaljne delo.

Ker smo že vsi skupaj naveličani bombastičnih poročil v medijih, seminarjev in v glavnem neproduktivnih okroglih miz o drogah, smo pripravili pravila o načinu dela, kot se uporabljajo pri "search conference" - metodi proučevanja problema v skupnosti, ki naj bi se jih udeleženci poskušali držati, in so sledeča:

- udeleženci naj bodo pripravljene upoštevati predloge in mnenja drugih in naj si ne prizadevajo prevladati nad drugimi. Ni namen doseči enotno mnenje, temveč izmenjati čim več informacij.

- Udeleženci naj sodelujejo kot posamezniki, ne kot predstavniki institucij. Govore naj o osebnem doživljanju problemov in perspektivah njihovega reševanja, neodvisno od institucionalnih, obstoječih rešitev.

Že omenjena zasičenost s podobnimi srečanji je verjetno botrovala slabšemu obisku, a vseeno smo se srečali ljudje, ki delamo z mladimi v šolah, svetovalnicah, z rizičnimi mladostniki, z že zasvojenimi v skupinah za samopoč in v psihiatriji, predstavnica skupine za samopomoč, oče enega od zasvojencev. Pogovarjali smo se o vlogah temeljnih skupin (družina, prijatelji), o mestu strokovnjaka in kako je lahko tudi on prijatelj, o skupnem življenju z mladimi, ki seveda ne more biti omejeno le na delovni čas, o zaupanju in

pomoči pri odraščanju, o prostem času, o taborih, o mláadinskih delavnicah in o pridobivanju socialnih veščin. O odgovornosti mladih, zasvojenih in strokovnjakov, o pomoči staršem in njihovem samoorganiziranju. Ponudili smo si pomoč, enemu od staršev zasvojenca pa poskušali konkretno pomagati.

Prijetno, sproščujoče in obetavno.

Z odhodom študentov na prakso v tujino pa delo skupine ne bo zamrlo.

Andrej Kastelic